ŞANŢUL FORTĂREŢEI

— “The Moat” 1991 —

de Greg Ega

Traducerea: Florin Pîtea

Sunt primul în birou, aşa încât curăţ mâzgăliturile de peste noapte înainte să-nceapă clienţii să sosească. Nu-i o treabă grea; am acoperit toate suprafeţele externe cu un strat protector, şi nu-i nevoie decât de apă caldă şi o perie de sârmă. Când termin îmi dau seama că nu-mi mai amintesc ce zicea nici una din inscripţii; am atins stadiul în care mă pot uita la lozinci şi insulte fără să le mai citesc.

Toate intimidările ieftine sunt aşa; la început e un şoc, dar în cele din urmă se transformă într-un fel de zgomot de fond enervant. Mâzgăleli, apeluri telefonice, scrisori de ameninţare. Primeam cu regularitate megabiţi de invective digitalizate prin Poşta de Date; dar asta, cel puţin, s-a dovedit uşor de rezolvat. Am instalat cel mai recent software de filtrare şi l-am alimentat cu câteva mostre din genul de transmisii pe care preferam să nu le primim.

Nu ştiu sigur cine coordonează această tracasare, dar nu-i greu de ghicit. E un grup autointitulat „Fortăreaţa Australia", care-a început să lipească afişe în staţiile de autobuz: caricaturi obscene de melanezieni, desenaţi ca nişte canibali împodobiţi cu oase omeneşti, privind cu lăcomie la ceaune pline de copii albi care ţipă. Prima dată când am văzut unul, am crezut că era cu siguranţă o reclamă la vreo expoziţie de „Caricaturi Rasiste Din Publicaţiile Secolului Al Nouăsprezecelea"; un fel de deconstrucţie academică a păcatelor din trecutul îndepărtat. Când, în cele din urmă, mi-am dat seama că mă uitam la propagandă adevărată, contemporană, n-am ştiut dacă să mă simt îngreţoşat sau înveselit de mitocănia cruntă a obiectului. Mi-am zis, atâta vreme cât grupurile antirefugiaţi continuă să insulte inteligenţa oamenilor cu rahaturi de felul ăsta, nu prea au şanse să obţină sprijin dincolo de zona marginală a nebunilor.

Unele insule din Pacific îşi pierd solul încet, an după an; altele sunt erodate rapid de aşa-numitele furtuni-de-seră. Am auzit o grămadă de polemici pedante asupra definiţiei clare a termenului „refugiat ambiental", dar nu e prea mult loc pentru ambiguitate când casa ţi se dizolvă literalmente în ocean. Oricum, tot e nevoie de un avocat care să împingă fiecare cerere pentru statutul de refugiat prin întortocheatele procese birocratice. *Matheson & Singh* nu e singura firmă de avocatură din Sydney care efectuează genul ăsta de muncă, dar dintr-un anume motiv se pare că a fost aleasă pentru tracasare de către

izolaţionişti. Poate că din cauza aşezării: îmi imaginez că e nevoie de mult mai puţin curaj să împrăştii vopseaua pe o casă cu veranda din Newtown decât să ataci un zgârie-nori strălucitor din Macquarie Street, care-i plin de hardware de securitate.

Câteodată e deprimant, dar încerc să-mi păstrez simţul proporţiilor. Drăgălaşa de F.A. nu va fi niciodată mai mult decât o adunătură de vandali şi derbedei, cu un indice ridicat de periculozitate, dar irelevanţi din punct de vedere politic. I-am văzut la TV, mărşăluind în jurul „taberelor de instrucţie", îmbrăcaţi în culori de camuflaj concepute de designeri, sau stând în săli de conferinţă, urmărind discursuri înregistrate ale guru-lui lor, Jack Kelly, sau (fără să-şi dea seama de ironie) mesaje de „solidaritate internaţională" de la organizaţii similare din Europa şi America de Nord. Li se acordă timp de emisie berechet, dar se pare că asta nu le-a îmbunătăţit mult rata recrutărilor. Aşa sunt spectacolele cu monştri; toţi vor să privească, dar nimeni nu vrea să li se alăture.

Rânjit soseşte câteva minute mai târziu, ducând un CD; se preface că se împleticeşte sub greutatea lui.

- Cel mai recent set de amendamente la regulamentul UNHCR. O să fie o zi lungă.

Scot un mormăit.

- Iau cina cu Loraine diseară. De ce să n-o alimentăm pe LEX cu chestia asta şi să-i cerem un rezumat?

- Şi să fim eliminaţi din barou la viitoarea revizie contabilă? Nu, mersi!

Asociaţia Avocaţilor are reguli stricte asupra utilizării software-ului pseudointeligent - sunt înspăimântaţi să nu fie lăsaţi fără lucru nouăzeci la sută din membrii lor. Ironia este că folosesc software de cea mai bună calitate, programat cu toată informaţia interzisă, pentru a cerceta sistemele-expert ale fiecărei firme de avocatură şi pentru a se asigura că acestea n-au fost învăţate mai mult decât li se permite să ştie.

- Trebuie să fie cel puţin douăzeci de firme care şi-au învăţat sistemele să opereze cu legislaţia impozitelor...

- Sigur. Şi au programatori cu salarii de şapte cifre, care să le acopere urmele.

Îmi aruncă CD-ul.

- Bucură-te. Am aruncat din fugă o privire când eram acasă - sunt nişte decizii bune îngropate pe-acolo. Ai răbdare

până ajungi la paragraful 983.

* * *

- Azi, la lucru, am văzut ceva foarte straniu.

- Mda?

Deja mă simt cuprins de greţuri. Loraine este patolog legist; când spune ea *straniu,* e foarte probabil să însemne că ţesuturile vreunui cadavru în putrefacţie aveau o culoare diferită de cea obişnuită.

- Examinam o mostră de lichid vaginal de la o femeie care fusese violată azi-dimineaţă, devreme şi...

- Oh, te rog...

Se încruntă.

- Ce-i? Nu vrei să mă laşi să vorbesc despre autopsii; nu vrei să mă laşi să vorbesc despre pete de sânge. Totdeauna îmi povesteşti despre propria ta muncă plictisitoare.

- Îmi pare rău. Continuă. Dar... menţine-ţi vocea pe un ton scăzut.

Arunc o privire împrejur, în restaurant. Nimeni nu pare să se uite fix la noi, deocamdată, dar ştiu din experienţă că e ceva în discuţiile cu privire la secreţiile genitale, care pare să dea cuvintelor o mai mare rezonanţă decât au alte conversaţii.

- Examinam lichidul ăsta. Erau vizibili spermatozoizi - şi testele pentru alte componente seminale erau pozitive - aşa că nu era absolut nici o îndoială că femeia aceea avusese contact. Am găsit de asemenea urme de proteine conţinute în limfă, care nu se potriveau cu grupa ei sangvină. Până aici, exact ceea ce te-ai fi aşteptat, okay? Dar când am făcut o analiză ADN, singurul genotip care a ieşit a fost cel al victimei.

Se uită la mine ca şi când ar fi clar, dar semnificaţia îmi scapă.

- E chiar atât de neobişnuit? Totdeauna spui că se pot încurca lucrurile la testele ADN. Mostrele se contaminează, sau se degradează...

Mă întrerupe nerăbdătoare.

- Da, dar nu vorbesc de vreun cuţit pătat cu sânge vechi de trei săptămâni. Proba asta a fost luată la o jumătate de oră după crimă. A ajuns la mine pentru analiză câteva ore mai târziu. Am văzut spermatozoizi intacţi sub microscop; dacă puneam nutrienţii potriviţi, ar fi început să înoate sub ochii mei.

Eu n-aş numi asta *degradată.*

- Okay. Tu eşti expertul, o să te cred pe cuvânt: proba nu era degradată. Atunci care-i explicaţia?

- Nu ştiu.

Pentru a nu mă face de râs de-a binelea, încerc să scot de la naftalină suficient din cursul medico-legal de două săptămâni la care am asistat acum zece ani ca parte din Codul Penal.

- Poate că agresorul pur şi simplu nu avea nici una din genele pe care le căutai. Toată chestia e că-s variabile, nu?

Oftează.

- Variabile *în lungime.* Polimorfisme pentru restrângerea lungimii fragmentelor-PRLF-uri. Nu sunt ceva pe care oamenii pur şi simplu „le au” sau „nu le au”. Sunt înregistrări lungi ale aceleiaşi secvenţe, repetată iar şi iar; numărul repetiţiilor - lungimea - este cel care variază de la persoană la persoană. Ascultă, e foarte simplu: ciopârţeşti ADN-ul cu enzimele restrictive şi pui amestecul de fragmente pe un gel de efectroforeză; cu cât e mai mic fragmentul, cu atât mai repede se mişcă prin gel, aşa că totul se sortează după mărime. Apoi transferi mostra din gel pe o membrană - ca s-o fixezi - şi adaugi probe radioactive, bucăţele de ADN complementar, care nu vor face decât să adere la fragmentele care te interesează. Faci o fotografie a radiaţiei, pentru a pune în evidenţă locurile unde au aderat acele probe, iar amprenta pe care-o obţii este o serie de benzi, câte una pentru fiecare lungime de fragment diferită. Ai înţeles până aici?

- Mai mult sau mai puţin.

- Ei bine, amprenta din secreţie şi amprenta dintr-o probă din sângele femeii erau complet identice. Nu exista nici o bandă suplimentară pentru agresor.

Mă încrunt.

- Ce-nseamnă? Genotipul lui n-a ieşit la test... sau era acelaşi cu al ei? Dar dacă-i o rudă apropiată?

Clatină din cap.

- În primul rând, şansele sunt destul de mici ca până şi un frate să fi putut moşteni exact acelaşi set de PRLF-uri. Dar pe lângă asta, diferenţele proteinelor limfatice elimină, practic, un membru al familiei.

- Atunci care e alternativa? Nu are genotip? Este absolut sigur că *fiecare* are aceste secvenţe? Ştiu şi eu... n-ar putea fi

vreun fel de mutaţie rară, în cazul căreia lipsesc complet?

- Nu prea. Avem în vedere zece PRLF-uri diferite. Oricine are două copii din fiecare - una de la fiecare părinte. Probabilitatea ca indiferent cine să aibă douăzeci de mutaţii diferite...

- Înţeleg ideea. Okay... e un mister. Deci, ce faci în continuare? Trebuie să fie şi alte experimente pe care le poţi încerca.

Ridică din umeri.

- Trebuie să facem doar teste care sunt cerute oficial. Am raportat rezultatele şi nimeni n-a zis „Lasă tot şi scoate nişte date folositoare din proba aia”. Oricum, încă nu sunt suspecţi în caz - sau cel puţin nu ne-au fost transmise nici un fel de probe pentru comparaţie cu dovezile. Aşa că toată chestiunea e academică, de fapt.

- Deci după ce mi-ai împuiat urechile timp de zece minute, ai de gând să abandonezi pur şi simplu? Nu cred. Unde ţi-e curiozitatea ştiinţifică?

Râde.

- N-am timp pentru luxuri de-astea. Suntem o linie de producţie, nu un laborator de cercetări. Ştii câte probe analizăm zilnic? Nu pot face câte un post-mortem cu fiecare secreţie care nu dă rezultate exact ca la carte.

Ne soseşte mâncarea. Loraine îşi atacă porţia cu poftă; eu ciugulesc de pe margini dintr-a mea. Între înghiţituri, îmi zice cu inocenţă:

- Adică nu în timpul orelor de lucru.

* * *

Mă uit la ecranul TV cu neîncredere crescândă.

- Deci spuneţi că ecologia fragilă a Australiei pur şi simplu nu mai poate suporta nici o creştere a populaţiei?

Senatoarea Margaret Allwick este conducătoarea „Alianţei Verzi”. Deviza lor este: *O lume, un viitor.* Sau era, ultima dată când am votat pentru ei.

- Este foarte adevărat. Oraşele noastre sunt extrem de aglomerate; zona urbană pune în pericol medii importante; noile surse de apă devin tot mai greu de găsit. Bineînţeles, sporul natural trebuie frânat de asemenea - dar, de departe, cea mai mare presiune vine dinspre imigraţie. Evident, vor fi necesare

nişte iniţiative politice foarte complexe, acţionând de-a lungul câtorva decenii, pentru a aduce rata natalităţii sub control - cată vreme fluxul de imigranţi este un factor care poate fi ajustat foarte repede. Legislaţia pe care o introducem va profita din plin de această flexibilitate.

Va profita din plin de această flexibilitate. Ce înseamnă asta? Trântim porţile şi ridicăm podul mobil?

- Mulţi comentatori şi-au exprimat surpriza că, în privinţa acestui subiect, Verzii s-au pomenit alăturându-se unora dintre cele mai fanatice grupuri din extrema dreaptă.

Senatoarea se întunecă.

- Da, dar comparaţia este absurdă. Motivele noastre sunt complet diferite. Distrugerea ecologică este aceea care a cauzat problema refugiaţilor de la bun început; să solicităm mai mult propriul mediu delicat n-ar prea însemna că îmbunătăţim lucrurile pe termen lung, nu-i aşa? Trebuie să protejăm ceea ce avem, pentru binele copiilor noştri.

Un subtitlu apare pe ecran: FEEDBACK PERMIS.

Apăs butonul INTERACŢIUNE pe telecomandă, îmi aranjez gândurile în grabă, apoi vorbesc în microfon.

- Dar ce fac oamenii ăştia acum? Unde merg? Mediile *lor* naturale nu sunt doar „fragile” sau „delicate”; sunt zone sinistrate! Indiferent de unde vine un refugiat, puteţi să pariaţi că e un loc unde suprapopularea face de o mie de ori mai multe ravagii decât aici.

Cuvintele mele gonesc prin cabluri fibrooptice în computerul din studio - împreună cu cele ale câtorva sute de mii de alţi telespectatori. Într-o secundă sau două, toate întrebările primite vor fi interpretate, standardizate, evaluate în privinţa relevanţei şi a implicaţiilor legale, iar apoi aranjate în ordinea popularităţii.

Reporterul simulacru zice:

- Ei, bine, doamnă senator, se pare că telespectatorii au votat acum pentru o pauză cu reclame, aşa încât... vă mulţumesc pentru timpul acordat.

- Plăcerea a fost de partea mea.

****

În timp ce se dezbracă, Loraine îmi spune:

- Nu ţi-ai uitat injecţiile, nu-i aşa?

- Ce? Şi să risc pierderea fermecătorului meu fizic?

Un efect secundar al injecţiilor contraceptive este creşterea masei musculare, deşi de fapt este greu sesizabilă.

- Verificam doar...

Stinge lumina şi se suie în pat. Ne îmbrăţişam; pielea îi e rece ca marmura. Mă săruta uşor, apoi spune:

- N-am chef să facem dragoste în seara asta, okay? Doar ţine-mă în braţe.

- Bine.

Rămâne tăcută pentru o vreme, apoi zice:

- Am mai făcut nişte teste probei ăleia, aseară.

- Da?

- Am separat nişte spermatozoizi şi-am încercat să le fac un profil ADN. Dar toată poza era voalată, cu excepţia unor conexiuni slabe, nespecifice, chiar la începutul gelului. E ca şi când enzimele restrictive nici macar n-ar fi tăiat ADN-ul.

- Asta ce-nseamnă?

- Nu sunt încă sigură. La început, mi-am zis, poate că tipu' ăsta şi-a făcut nişte modificări - s-a infectat cu un virus de sinteză care a intrat în celulele din măduva spinării şi testicule, şi a eliminat toate secvenţele pe care le folosim pentru determinarea profilului.

- Hm. Nu e cam extrem? De ce să nu folosească un prezervativ?

- Păi, da. Majoritatea violatorilor aşa fac. Şi oricum n-are nici un sens; dacă cineva vroia să evite identificarea, eliminarea completă a secvenţelor ar fi fost stupidă. Mult mai bine să faci schimbări aleatorii - asta ar fi tulburat apele şi ar fi dat testele peste cap, fără să fie atât de bătător la ochi.

- Dar... dacă o mutaţie este prea improbabilă, iar ştergerea intenţionată a secvenţelor este stupidă, ce mai rămâne? Vreau să spun, secvenţele *nu sunt acolo,* nu-i aşa? Ai dovedit asta.

- Stai puţin, mai e ceva! Am încercat să amplific o genă cu reacţia în lanţ a polimerazei. O genă pe care toţi oamenii o au în comun. De fapt, o genă pe care toate organismele de pe planeta au avut-o în comun *de la bun început.*

- Şi?

- Nimic. Nici o urmă.

Mi se face pielea de găină, dar râd.

- Ce încerci să spui? E un extraterestru?

- Cu spermatozoizi cu aparenţă umană şi cu proteine sangvine omeneşti? Mă îndoiesc.

- Ce-ar fi dacă spermatozoizii ar fi... cumva malformaţi? Vreau să spun, nu degradaţi prin expunere - ci anormali de la început. Distruşi din punct de vedere genetic. Părţi lipsă din cromozomi...

- Mie-mi par perfect sănătoşi. Şi am *văzut* cromozomii; şi ei arată normal.

- Cu excepţia faptului că nu par să conţină gene.

- Nici una din cele pe care le-am căutat; e mare deosebire faţă de absolut nici una.

Ridică din umeri.

- Poate că e ceva care contaminează proba, ceva care a aderat la ADN, blocând polimeraza şi enzimele restrictive. De ce a afectat doar ADN-ul agresorului, nu ştiu - dar diferite tipuri de celule sunt permeabile la diferite substanţe. Ipoteza nu poate fi eliminată.

Râd.

- După toată tevatura asta... oare nu e ce am spus de la început? Contaminare?

Ezită.

- Am altă teorie - deşi n-am putut s-o testez încă. Nu am reactivii potriviţi.

- Continuă.

- E cam deplasată...

- Mai deplasată decât extratereştrii şi mutanţii?

- Poate.

- Ascult.

Se întoarce în braţele mele.

- Ei bine... Ştii structura ADN-ului: două şiruri elicoidale de zaharide şi fosfaţi, unite de perechi bazice care duc informaţia genetică. Perechile bazice naturale sunt adenina şi timina, citozina şi guanina... Dar oamenii au sintetizat alte baze şi le-au încorporat în ADN şi ARN. Şi pe la începutul secolului, un grup din Berna chiar a construit o întreagă bacterie care folosea baze nestandard.

- Vrei să zici că au rescris codul genetic?

- Da şi nu... Au păstrat codul, dar au schimbat alfabetul; doar au substituit câte o nouă bază cu fiecare dintre cele vechi,

respectând ordinea pe parcurs. Partea grea nu era producerea ADN-ului nestandard, partea grea era adaptarea restului celulei ca să-l înţeleagă. Ribozomii - unde ARN-ul este transformat în proteine - au trebuit reproiectaţi şi au trebuit să modifice aproape fiecare enzimă care interacţiona cu ADN-ul sau ARN-ul. De asemenea, au trebuit să inventeze căi de fabricare a noilor baze de către celulă. Şi, bineînţeles, toate aceste schimbări au trebuit să fie codificate în gene.

Singurul scop al exerciţiului era să domolească spaimele cu privire la tehnicile de recombinare ADN - pentru că dacă aceste bacterii scăpau, genele lor nu puteau trece niciodată în vreun germen; nici un organism natural n-avea cum să le utilizeze. Oricum, întreaga idee s-a dovedit a fi neeconomică. Existau metode mai ieftine de a îndeplini noile cerinţe de securitate, şi efectiv era prea multă muncă implicată în „convertirea" fiecărei noi specii de bacterie pe care biotehnologii ar fi vrut s-o folosească.

- Deci... unde vrei să ajungi? Zici că bacteriile astea sunt încă în libertate? Agresorul are vreo boală venerică-mutant care-ţi dă testele peste cap?

- Nu, nu. Lasă bacteriile. Dar să presupunem că cineva a mers mai departe. Să presupunem că cineva a mers înainte şi a făcut acelaşi lucru cu organismele multicelulare.

- Păi, s-a făcut?

- Nu oficial.

- Crezi că cineva a făcut asta cu animale, în secret? Şi-apoi ce? *Că a făcut-o cu oameni?* Crezi că cineva a crescut *fiinţe omeneşti* cu acest... ADN alternativ?

O privesc ţintă, îngrozit.

- Asta este cel mai obscen lucru pe care l-am auzit vreodată.

- Nu te înfierbânta. E doar o teorie.

- Dar... cum ar arăta? Din ce ar *trăi*? Ar putea să mănânce hrană normală?

- Sigur. Toate proteinele lor ar fi construite din aceiaşi aminoacizi ca şi ale noastre. Ar trebui să sintetizeze bazele nestandard din componente ale hranei - dar oamenii obişnuiţi trebuie să sintetizeze bazele *standard,* aşa că asta nu-i mare scofală. Dacă toate detaliile au fost puse la punct cum trebuie - dacă toţi hormonii şi toate enzimele care aderă la ADN au fost

modificaţi corespunzător - nu ar fi bolnavi sau deformaţi în nici un fel. Ar arăta perfect normal. Nouăzeci la sută din fiecare celulă a corpului lor ar fi exact la fel ca una de-a noastră.

- Dar... de ce s-o facă de la bun început? Bacteriile aveau un rost, dar ce avantaj poate fi pentru o fiinţă umană să aibă ADN nestandard? În afară de zăpăcirea testelor medico-legale.

- M-am gândit la un lucru; ar fi imuni la virusuri. La toate virusurile.

- De ce?

- Pentru că un virus are nevoie de tot mecanismul celular care funcţionează cu ADN şi ARN *normal.* Virusurile ar putea să intre în celulele acestor oameni - dar o dată intraţi, nu ar putea să se reproducă. Cu toate componentele celulei adaptate la noul sistem, un virus alcătuit din baze standard ar fi doar un gunoi lipsit de semnificaţie. *Nici un* virus care dăunează oamenilor obişnuiţi n-ar putea face rău cuiva cu ADN nestandard.

- Bun, deci aceşti ipotetici copii croiţi după comandă n-ar putea să aibă gripă, sau SIDA, sau herpes. Şi ce-i cu asta? Dacă cineva ar fi hotărît să elimine bolile virale, s-ar concentra asupra unor metode care să dea rezultate pentru *toţi:* medicamente ieftine şi vaccinuri. La ce ar folosi tehnologia asta în Zair sau în Uganda? E ridicol! vreau să spun, câţi oameni cred ei că ar *dori* să aibă astfel de copii, chiar dacă şi-ar putea permite?

Loraine se uita ciudat la mine, apoi zice:

- Evident, ar fi doar pentru o elită înstărită. Iar în ceea ce priveşte alte feluri de tratament: virusurile *au mutaţii.* Apar noi germeni. Cu timpul, orice medicament sau vaccin îşi poate pierde eficacitatea. Imunitatea *asta* ar dura întotdeauna. Nici un număr de mutaţii nu ar putea produce vreodată un virus construit din altceva decât vechile baze.

- Sigur, dar... dar această „elită înstărită” cu imunitate pe viaţă - în principal faţă de boli pe care de la început e puţin probabil să le ia - n-ar putea nici măcar să aibă copii, nu-i aşa? Nu prin mijloace normale.

- Decât între ei.

- Decât între ei. Ei bine, asta-mi sună ca un efect secundar cam drastic.

Râde, şi deodată se relaxează.

- Ai dreptate, bineînţeles... şi ţi-am spus: n-am nici o dovadă, e o fantezie pură. Reactivii de care am nevoie ar trebui

să ajungă peste câteva zile; atunci voi putea face teste pentru bazele alternative - şi-o să elimin toată ideea asta nebunească, o dată pentru totdeauna.

* * *

E aproape unsprezece când îmi dau seama că-mi lipsesc două dosare importante. Nu pot telefona de acasă computerului de la birou; e obligatoriu ca anume categorii de documente legale să fie depozitate doar în sisteme lipsite complet de legături cu reţelele publice. Aşa că n-am altă variantă decât să merg personal la birou şi să copiez dosarele.

Îl reperez pe mâzaălitorul de pereţi de la o distanţă de un cvartal. Pare să aibă cam doisprezece ani. E îmbrăcat în negru, dar altfel nu pare prea îngrijorat să nu fie văzut - iar neruşinarea lui este probabil justificată; ciclişti trec pe lângă el, ignorându-l, iar maşinile de poliţie sunt rare pe-aici. La început sunt doar iritat; e târziu şi am treabă de făcut. N-am chef de confruntări. Cea mai uşoară soluţie, de departe, ar fi să aştept până pleacă.

Apoi îmi revin. *Oare sunt chiar atât de nepăsător?* Nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă artiştii ăştia ar redecora toate clădirile şi terenurile din oraş - dar asta e otravă rasistă. Otravă rasistă cu care irosesc douăzeci de minute în fiecare dimineaţă, curăţând-o.

Mă apropii, încă neremarcat. Înainte de a mă putea răzgândi, mă strecor pe poarta de fier forjat, pe care a lăsat-o întredeschisă; broasca a fost spartă acum câteva luni, iar noi nu ne-am sinchisit niciodată să o înlocuim. Pe când traversez curtea, mă aude şi se întoarce. Se-ndreaptă spre mine şi ridică spray-ul cu vopsea la nivelul ochilor, dar i-l zbor din mână. *Asta* mă enervează; m-ar fi putut orbi. Fuge spre gard şi-l escaladează pe jumătate; îl înşfac de cureaua blugilor şi-l trântesc jos. Tot aia e - ţepii sunt ascuţiţi şi ruginiţi.

Îi dau drumul curelei, iar el se întoarce încet, privindu-mă fix, încercând să arate ameninţător, dar eşuând lamentabil.

- Ia-ţi labele jegoase de pe mine! Nu eşti poliţai.

- Ai auzit vreodată de arestări operate de cetăţeni?

Mă dau înapoi şi închid poarta. Ei, şi-acum? Să-l invit înăuntru ca să pot telefona la poliţie?

Apucă strâns o bară din gard; clar, nu merge nicăieri fără să se lupte. Rahat. Ce să fac - să-l târăsc în clădire, zbătându-se

şi ţipând? Nu prea am chef să agresez copii şi deja sunt pe teren legal nesigur.

Aşa că suntem într-un punct mort.

Mă rezem de poartă.

- Spune-mi o singură chestie.

Arăt peretele.

- De ce? De ce o faci?

Pufneşte.

- Aş putea să-ţi pun dracului aceeaşi întrebare.

- Despre ce?

- Despre faptul că-i ajuţi *pe ăia* să rămână în ţară. Să ne ia slujbele! Să ne ia casele! Să ducă lucrurile dracului de râpă pentru noi toţi!

Râd.

- Vorbeşti ca bunicu-meu. *Ăia* şi noi. Asta e genul de abureală din secolul douăzeci care a ruinat planeta. Crezi că poţi să construieşti un gard în jurul ţării ăsteia şi să uiţi pur şi simplu de tot ce-i afară? Să desenezi o linie artificială pe o hartă şi să spui: oamenii dinăuntru contează, oamenii din afară nu?

- Oceanul n-are nimic artificial.

- Nu? Le-ar face plăcere să audă asta în Tasmania.

Se uită urât la mine, dezaustat. Nu e nimic de comunicat, nimic de înţeles. Grupul parlamentar anti-refugiaţi vorbeşte totdeauna despre *păstrarea valorilor noastre comune;* asta e destul de ciudat. Iată-ne, doi anglo-australieni - probabil chiar născuţi în acelaşi oraş - şi valorile noastre n-ar putea fi mai distincte nici dacă am veni de pe planete diferite. Zice:

- Nu noi le-am cerut să se prăsească precum viermii. Nu e vina noastră. Aşa că de ce i-am ajuta? De ce am suferi *noi?* N-au decât să se care dracului şi să moară. Să se înece în rahatu’ lor şi să moară. Asta cred eu, okay?

Mă îndepărtez de lângă poartă şi-l las să treacă. Traversează strada, apoi se întoarce să ţipe obscenităţi. Merg înăuntru şi aduc găleata şi peria de sârmă, dar până la urmă nu fac decât să mânjesc peretele cu vopsea udă.

Când îmi conectez computerul lap-top la aparatul din birou nu mai sunt furios - nici măcar deprimat; pur şi simplu sunt toropit.

Doar ca să fie tacâmul complet într-o seară perfectă, la jumătatea transferului unuia dintre dosarele mele se întrerupe

curentul. Stau în întuneric timp de-o oră, aşteptând să văd dacă va reveni; dar nu vine, aşa că plec pe jos spre casă.

* * *

Lucrurile merg spre bine; nu e nici o îndoială în privinţa asta.

Legea Allwick a fost respinsă - iar Verzii au un nou lider, aşa că pentru ei încă mai sunt speranţe.

Jack Kelly este în închisoare pentru contrabandă cu arme. Drăgălaşii de la F.A. tot îşi mai lipesc afişele idioate - dar există un grup de studenţi antifascişti care-şi petrec timpul liber rupându-le. De cand Ranjit şi cu mine am adunat destui bani pentru un sistem de alarmă, pereţii n-au mai fost mâzgăliţi. Şi în ultima vreme chiar şi scrisorile de ameninţare s-au rărit.

Loraine şi cu mine ne-am căsătorit. Suntem fericiţi împreună şi fericiţi cu serviciile noastre. Ea a fost avansată şefă de laborator, iar lucrul la *Matheson & Singh* e într-o expansiune explozivă - chiar şi acela care aduce bani. Zău că n-aş putea să-mi doresc mai mult. Câteodată discutăm despre adoptarea unui copil, dar adevărul e că n-avem timpul necesar.

Nu vorbim prea des despre noaptea când l-am prins pe tipul acela. Noaptea în care centrul oraşului a fost cufundat in întuneric timp de şase ore. Noaptea când probele medico-legale care umpleau câteva congelatoare s-au degradat. Loraine refuză să susţină vreo teorie paranoică în privinţa asta; dovada s-a dus, zice ea. Speculaţia e inutilă.

Eu totuşi mă întreb, câteodată, cam câţi oameni s-ar putea să aibă exact aceleaşi opinii ca puştiul răzgâiat. Nu în termeni de naţiuni, nu în termeni de rasă; dar oameni care şi-au marcat chiar propriile vieţi pentru a face separarea noi şi *ăia.* Care nu sunt bufoni în bocanci militari, defilând pentru camerele TV; care sunt inteligenţi, plini de resurse, prevăzători. Şi tăcuţi.

Şi mă întreb ce fel de fortăreţe îşi construiesc.

[*Originally published in „Aurealis” #3 1991*]